

Vart är vi på väg?

Allt som ofta sätter jag mig ner för att läsa nyheter i sociala medier och tidningar. Nyhetsströmmen slår emot mig som en virvelvind av aktuella ärenden, sensationsinriktande ämnen med rafflande rubriker och väderlek. Ju mera kalabalik och katastrofer det handlar om, desto större blir fonten och bakgrundsfärgen skrikigare. Jag vet inte hur det är med er, men för min egen del börjar det kännas som att varje gång man öppnar en TV, tidning eller some, så tycker media att världen håller på att gå under. Fast jag sållar bort det mesta av medians hype, så kan jag ändå inte låta bli att alltmer ofta fundera över ”Vart är vi på väg?”.

Jag läser om välfärdsområden, där pengarna är slut. Där man måste spara tiotals och tiotals miljoner, och ändå verkar detta inte räcka till. Man knipsar i servicenätet, stänger hälsovårdsstationer och rehabiliteringsenheter. Hur skall det gå med hälsovården (och speciellt de förebyggande tjänsterna) här i Finland? Vår alltmer åldrande befolkning behöver högklassig vård med korta vårdköer och nära till hälsovårdsstationen. Det är absolut inte okej att seniorerna skall behöva vänta dag ut och dag in på att läkaren skall ringa tillbaka, eller att det tar veckovis att få en vårdtid. Och vårdplatserna som allt som oftare dessutom blir svårare att nå, ty taxin och kollektiva färdmedel blir alltmer sällsynta på vissa ställen i vårt land och även vår kommun! Eller personer med allvarliga sjukdomar, vars behandling kräver omedelbar vård – skall de faktiskt i sitt sköra tillstånd behövas bollas hit och dit inom vården?! Verkligen inte, tycker jag. Det här kan vi, och skall vi, göra bättre!

För att inte tala om ungdomar och elever, vars psykiska välmående rapporteras gå mot det sämre. Jag läser med oro om hur stress och burnout påverkar redan tonåringar, samt hur en ökande grad av mobbning och gängkriminalitet verkar växa fram i olika delar av landet. Speciellt verkar detta vara något som större städer och huvudstadsregionen tampas med. Det borde verkligen finnas effektiva åtgärder och kanaler att få bukt på och bekämpa detta! De unga får inte lämnas ensamma, utan det bör finnas både intresse och medel att se till att de stöds i den absolut sköraste tidperioden av sitt liv. I förebyggande syfte, så att inte problem hinner uppstå! Vi vuxna i olika positioner i samhället måste göra vårt absolut bästa för att trygga våra barns välmående och uppväxt.

Även den vuxna befolkningens situation oroar mig mer och mer. Privathushållens ekonomi har under de senaste åren efter corona och krig blivit alltmer ansträngd, och saker som man förut kunde köpa har för många blivit något man kanske inte mera kan unna sig. Man behöver pengar till mat, transportmedel och vård – och eftersom alla dessa priser skenat i höjden i takt med inflationen, så blir det mindre över till hobbyn, resor och annat, som skulle stärka det psykiska välmåendet och samhörigheten i samhället. Arbetsplatser finns det mindre och mindre av, och många av arbetsgivarna har dessutom ekonomiska utmaningar. 1990-talets hårda tider minns många ännu väl, och tyvärr kan det vara något liknande vi har bakom knuten igen.

Så visst är det skäl att fundera över ”Vart är vi på väg?”. Men på samma gång måste vi komma ihåg att vi, det finska folket, har otroligt mycket sisu. Med hjälp av den har vi klarat oss igenom krigsåren och flera recessioner i ekonomin förut. Och vi kommer säkert nog att klara oss denna gång också. Men vi får absolut inte tappa fokus på att tillsammans bygga upp en trygg morgondag för unga, vuxna och seniorer. En morgondag, där välfärden i Finland och vår hemkommun inte är hotad. Vi kan inte vänta mera, utan nu behövs allas insats.